

ВІД АВТОРА БЕСТСЕЛЕРІВ «THE NEW YORK TIMES»
ПЕРЕКЛАДЕНО 38 МОВАМИ
У СВІТІ ПРОДАНО ПОНАД 450 МІЛЬЙОНІВ ПРИМІРНИКІВ

Американський письменник зі світовим ім'ям Дін Кунц — неперевершений майстер психологічного трилера та саспенса. Володар численних нагород і премій, зокрема Г'юго та журналу «Локус», літературної премії Росса Макдональда. «The New York Times» назвав романи Кунца психологічно складними, моторошними й захопливими.

Із надтаємної лабораторії, в якій проводилися генетичні експерименти, під час пожежі втікають два створіння, наділені майже людським розумом: пес породи ретривер і Аутсайдер — жива машина для вбивства. Перший із них стане найкращим другом Трейвіса Корнелла і Нори Дейвон, а другий — заклятим ворогом. Ситуацію ускладнює той факт, що втікачів наполегливо розшукують спецслужби і божевільний найманий убивця.

У кожній сфері є найкращі та просто незабутні.
Дін Кунц — один із таких геніїв, майстрів своєї справи.
Suspense Magazine

Десять балів за десятибальною шкалою!
The San Francisco Examiner

Тримає в напрузі до самого кінця.
The New York Times

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-4969-1

9 786171 249691

ДІН КУНЦ

ДІН
КУНЦ

ХРАНИТЕЛІ

ХРАНИТЕЛІ

DEAN KOONTZ

WATCHERS

A NOVEL

ДІН КУНЦ

ХРАНИТЕЛІ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
2019 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
К91

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition published by arrangement
with InkWell Management LLC and Synopsis Literary Agency

Перекладено за виданням:
Koontz D. *Watchers : A Novel* / Dean Koontz. —
New York : Berkley, 2008. — 400 p.

Переклад з англійської *Юрія Єфремова*

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-4969-1
ISBN 978-0-425-22180-8 (англ.)

© Nkui, Inc., 1987
© Dean Koontz, 2003
© Depositphotos.com / SergeyNivens,
обкладинка, 2019
© Неміро Ltd, видання українською
мовою, 2019
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2019

*Присвячується Леннарту Сейну,
не лише найкращому у своїй справі,
а й просто хорошому хлопцеві,
й Елізабет Сейн, такій же чарівній,
як і її чоловік*

ЧАСТИНА 1

ЗНИЩЕННЯ МИНУТОГО

Минуле — це початок початку,
і все, що було, і все, що є, — всього лише сутінки світанку.

Г. Дж. Веллс

Зустріч двох особистостей чимось схожа на контакт
двох хімічних речовин: за найменшої реакції
змінюються обидва елементи.

К. Г. Юнг

РОЗДІЛ 1

1

Вісімнадцятого травня Трейвіс Корнелл прокинувся о п'ятій ранку. Йому сьогодні стукнуло тридцять шість. Він узув величезні туристичні чоботи, надів джинси та картату вовняну блакитну сорочку з довгими рукавами, відтак сів у пікап і поїхав на південь від свого будинку в Санта-Барбарі. Його шлях пролягав до сільської місцевості в каньйоні Сантьяго, що розташовувався на східному кордоні округу Оріндж, на південь від Лос-Анджелеса. Трейвіс прихопив із собою лише пакунок печива «Орео», велику флягу «Кул-ейду»¹ зі смаком помаранчів та заряджений «сміт-вессон» 38-го калібру (модель *Chief's Special*).

Під час поїздки, що тривала дві з половиною години, він не вмикав радіо, не наспівував і не насвистував жодних мелодій, як це зазвичай роблять чоловіки на самоті. Частину дороги він їхав повз Тихий океан, що розкинувся справа. Над його ранковими водами нависав удалині темний горизонт, важкий і холодний, наче сланець. Але ближче до берега світанковий краєвид вигравав фіолетовими та рожевими відтінками — так наче хтось порозкидав пелюстки чебрецю і троянд. Трейвіс укотре замилувався красою океанічних вод, що мерехтіли у вранішньому промінні.

Це був худорлявий жилавий чоловік із глибоко посадженими темно-карими очима, такого ж кольору, як і його волосся. В нього було вузьке обличчя з високими вилицями, аристократичний ніс і ледь загострене підборіддя. Це аскетичне обличчя більше б личило монаху якогось ордену, котрий досі свято вірив у самокатування й очищення душі через страждання. Один лиш Бог знав, що йому довелося пережити.

Проте іноді на його обличчі проступав приємний, відкритий і теплий вираз. Колись його посмішка звабила не одну жінку.

¹ Відомий американський бренд безалкогольних напоїв. Продається у вигляді порошку, який необхідно розчинити у воді. (*Тут і далі прим. пер.*)

Але це все було в минулому, і посмішка віддавна вже не осявала його лица.

«Орео», фляга та револьвер покоїлись у маленькому зеленому нейлоновому рюкзаку з чорними лямками, що лежав на сидінні збоку. Іноді, коли Трейвіс поглядав на рюкзак, йому здавалося, що він бачить крізь тканину свій заряджений *Chief's Special*.

З шосе, що вело в каньйон Саньяго в окрузі Оріндж, він звернув на вужчу дорогу, а потім — на сільський гостинець, хоча це й було згубно для шин. Десь о пів на дев'яту він припаркував свій червоний пікап на придорожньому майданчику під густою наїженою кроною канадської сосни.

Трейвіс закинув рюкзак за плечі й пішов підніжжям Санта-Ани. Він ще змалку вивчив тут кожен схил, долину, ущелину та хребет. У його батька була кам'яна хижка у верхній частині каньйону Святого Джима — напевне, у найвіддаленішому з обжитих каньйонів, — тому Трейвіс тижнями тинявся безлюдними землями, що розкинулися на декілька миль.

Він обожнював ці дикі каньйони. Коли був ще хлопчиком, у цих лісах водилися чорні ведмеді. Зараз їх уже не стало. Траплялися ще олені-мули, хоча значно рідше, ніж пару десятиріч тому. Проте мальовничий гористий ландшафт, буйна і розмаїта рослинність зоставалися в повній цілості. Трейвіс усе йшов і йшов під навісом, утвореним кронами каліфорнійських дубів і платанів.

Час від часу йому траплялися поодинокі хатини й поселення. Та жменька людей, що замешкували тут, у каньйоні, — такі собі відлюдники, які вірили у близький кінець цивілізації, але не зважувалися переїхати у віддаленіші закутки. У більшості вони були простими людьми, яким остогидло гамірне сучасне життя, і вони жили тут собі на втіху, чудово обходячись без каналізації та електрики.

Хоч каньйони здавалися віддаленими, передмістя поступово підступало до них. У радіусі сотні миль у тісно заселених місечках округу Оріндж та Лос-Анджелеса проживало майже десять мільйонів людей. Поселення постійно розширювалися.

Але зараз на цей дикий край опускалося божественне світло, яке, здавалося, очищує все довкола, наче дощ, повертаючи йому первісну чистоту.

Треївс присів на широкому плоскогір'ї і зняв рюкзак. Тут, на цьому голому хребті, майже нічого не росло, і навіть куца трава, що пробилася під час короткого сезону дощів, уже встигла висохнути і пожовтіти.

Десь за п'ятнадцять метрів від Треївса на камені вигрівалася півтораметрова змія-гримучка.

Злісно здійнявши свою клиноподібну голову, вона уважно подивилися на чоловіка.

У дитинстві на тутешніх пагорбах Треївс убив купу змій-гримучок. Зараз він дістав із рюкзак револьвер, підвівся з каменя і зробив кілька кроків у її бік. Вона випросталась і пильно глянула на нього.

Треївс, узявши револьвер в обидві руки, зробив ще кілька кроків, наблизившись на відстань, достатню для прицільної стрільби.

Змія зашипіла. Скоро вона зрозуміє, що не зможе напасти з такої відстані, і спробує втекти.

Хоча Треївс не сумнівався, що завиграшки влучить у ціль, він із подивом відчув, що не може натиснути на спусковий гачок. Колись, приходячи на ці пагорби, він не лише спогадував добрі давні часи, а й убивав усіх змій, що траплялися йому на шляху. Останнім часом самотність і безглуздість власного життя настільки допекли його, що він почувався як напнута тятива лука. Йому треба було вивільнитися від нагромадженої злості, тому вбивство кількох змій — невелика втрата — здавалося чудовими ліками від душевного сум'яття. Але поки він дивився на змію, то усвідомив, що в її існуванні більше сенсу: вона займає певну екологічну нішу й напевне отримує від життя більше задоволення, ніж він. Треївса почало трясти. Він не міг прицілитися і змусити себе натиснути на гачок. Убивці з нього не вийшло, тому він опустив револьвер і повернувся до каменя, на якому залишив рюкзак.

Змія, безумовно, була мирно налаштована, позаяк одразу винувато опустила голову на камінь і замерла.

Через якийсь час Треївс розірвав пакунок «Орео». Це були його улюблені ласощі ще з отрочтва. Він не їв їх уже п'ятнадцять років. Печиво було таким же смачним, як і тоді. Треївс відпив «Кул-ейд» із фляги, але напій сподобався йому менше, оскільки виявився занадто солодкий, як для дорослого чоловіка.

«Невинність, захват, радощі та ненаситність молодості можна згадувати, але навряд чи можливо повернути», — подумав Трейвіс.

Давши змії-гримучці разом з її сонячними ваннами спокій, він знову взяв рюкзак на плечі й почав спускатися південним схилом у затінок дерев. Там починався каньйон, а повітря освіжував весняний подих вічнозеленого лісу. На західному схилі, що вів до темного дна каньйону, Трейвіс повернув на захід і ступив на оленячу стежку.

Через кілька хвилин, проходячи між парою каліфорнійських платанів, крони яких нахилились, утворивши подобу склепіння, Трейвіс опинився на осяяній сонцем галявині. На протилежному її кінці оленяча стежка губилася в тій частині лісу, де ялинки, лаври та платани росли щільніше, ніж в інших місцях. Попереду був крутий схил, що вів на дно каньйону. Хоча Трейвіс стояв на самому краєчку залитої сонцем галявини, його черевики ховалися в тіні, та й бачити він міг уперед лише метрів на п'ятнадцять. Потім стежка різко обривалася в темряві.

Щойно Трейвіс ступив у тінь дерев, як із сухого паростя справа виплигнув пес і, хекаючи, кинувся до нього. Це був чистопородний золотистий ретривер. Навскидь йому, мабуть, було трохи більше року, бо хоча тілом він уже скидався на дослого пса, проте не втратив іще цуценячої жвавості. Густа шерсть ретривера, куди понабивалися якісь колючки, травинки та листя, була мокрою, брудною, скуйовдженою і закустраною. Пес зупинився навпроти нього, присів, підняв голову й подивився на чоловіка з невідомою приязністю.

Хоча ретривер і був брудним, усе ж він не втратив своєї привабливості. Трейвіс нахилився, погладив його по шерсті й почув за вухами.

Він також очікував, що зараз із порослі вигулькне захеканий хазяїн, можливо, розлючений через його втечу. Але ніхто не з'явився. Трейвіс вирішив перевірити, чи на псові, бува, нема ошийника й жетона. Ні того, ні другого не виявилось.

— Ти ж не дикий пес, еге ж, хлопче?

Ретривер відхекувався.

— Ні, ти занадто приязний, як для дикого пса. Загубився?

Пес понюхав його руку.

Трейвіс помітив, що, крім брудної та закустраної шерсті, на правому вусі ретривера запеклася кров. На передніх лапах виднілася свіжіша рана, так наче пес тривалий час біг якимись нетрями та хащами, від чого подушечки на лапах потріскалися.

— Видно, що ти подолав важкий шлях, хлопче.

Пес тихо заскавчав, наче згоджувався із Трейвісом.

Той продовжував гладити його спину й чухати за вухами, але за мить чи дві усвідомив, що очікує від пса того, чого він не може йому дати: сенсу та мети його життя й полегші його горя.

— Добре, йди.

Трейвіс легенько поплескав ретривера по боці й випростався.

Пес продовжував сидіти.

Трейвіс проминув його і ступив на вузьку стежину, що вела в темряву.

Пес оббіг його і всівся посеред стежки.

— Ну ж бо, хлопче.

Ретривер вишкірив зуби і глухо загарчав. Трейвіс спохмурнів.

— Відійди, ти ж бо хороший песик, — промовив Трейвіс і спробував обійти його.

Ретривер продовжував гарчати, відтак вишкірився й заклацав зубами просто біля його ніг. Трейвіс відступив на два кроки.

— Гей, що з тобою?

Собака припинив гарчати й тепер лише важко хекав.

Трейвіс знову спробував піти вперед, але пес ще лютіше кинувся на нього. Він не гавкав, але гарчав ще сильніше, постійно намагаючись вкусити його за ноги, тож Трейвісу доводилося поступово задкувати. Таким робом він зробив вісім-десять кроків слизьким покритвом із висохлих хвоїнок, відтак перечепився і впав на задницю.

Щойно Трейвіс усівся, пес відвернувся від нього, подріботів галявиною до межі схилу й зазирнув у темряву, щосили при цьому нашорошивши вуха.

— Клятий пес, — промовив Трейвіс, але тварина не звернула на його слова жодної уваги. — Що, до дідькової матері, з тобою таке, песику?

Стоячи в тіні лісу, пес продовжував дивитися на оленячу стежку та вглядатися в темряву лісистого схилу, що вів углиб каньйону. Його хвіст був підібганий.

Трейвіс набрав з півдюжини камінців і вже першим поцілів у ретривера. Хоча удар був досить болючий, пес не заскавчав, а просто здивовано підскочив.

«Ось я й догрався, — подумав Трейвіс. — Тепер він перегризе мені горлянку».

Але пес лише з осудом дивився на нього, все ще залишаючись на місці.

Щось у поведінці змученої тварини — чи то широко розплющені очі, чи то нахил великої кутастої голови — змусило Трейвіса засоромитися свого вчинку. Бідолашний пес дивився на нього з таким розчаруванням, що Трейвіс почувався винним.

— Послухай, — сказав він, — *ти* перший почав і ти це знаєш.

Пес просто дивився на нього.

Трейвіс викинув камінці.

Пес подивився на відкинуті «набої» і підвів голову. Трейвіс готовий був заприсягнутися, що побачив схвалення на собачій морді.

Трейвіс міг повернутися назад або знайти інший шлях у каньйон. Але його охопило непоясниме бажання будь-що йти туди, куди *намірявся*. Сьогодні, як і завжди, його ніщо не може зупинити — тим паче така дрібниця, як пес.

Він підвівся, порухав плечима, щоби поправити рюкзак, глибоко вдихнув пропахле сосною повітря й рішуче пішов через галявину.

Вишкіривши зуби, ретривер знову почав гарчати — тихо, але загрозливо.

З кожним кроком Трейвіс втрачав відвагу, а коли опинився десь за півметра від пса, то вирішив діяти інакше. Він зупинився, похитав головою, а потім промовив із м'яким докором:

— Поганий пес. Ти дуже поганий пес. Ти знаєш це? Що з тобою таке, га? Ти ж не був таким, бо схожий на хорошого пса.

Поки Трейвіс улещував ретривера, той припинив гарчання і навіть спробував заметляти своїм пишним хвостом.

— Молодець, — з хитриком у медоточивому голосі промовив Трейвіс. — Ось так краще. Ми можемо подружитися, еге ж?

Пес заскавчав на знак згоди. Всім відомо, що кожен пес видає подібний звук, виказуючи тим самим свою природню любов до ласки.

— Це вже щось, — сказав Треївіс і зробив ще один крок до ретривера, щоб нахилитися й погладити його.

Пес одразу ж із гарчанням стрибнув на нього й погнав назад галявиною. Вхопившись зубами в його джинси, він почав щосили телпати головою. Треївіс спробував було вдарити пса ногою, але промахнувся і заледве не grimнувся на землю. Пес за цей час устиг схопити його за іншу ногу й побіг по колу, тягнучи Треївіса. Той відчайдушно підстрибував, намагаючись втриматися на ногах, але знову гепнувся на землю.

— Дідько! — промовив Треївіс, почувуючись цілковитим дурнем.

До пса знову повернувся дружній настрій, і він заскавчав, облизуючи руки Треївісу.

— Божевільний, — промовив Треївіс.

Пес побіг на інший кінець галявини і, як і раніше, почав вдивлятися на оленячу стежку, що вела вниз, у тінисту прохолоду. Раптом пес нагнув голову й зіщулився. М'язи на його спині та задніх ногах помітно напружилися, наче він приготувався до втечі.

— Куди ти дивишся?

Треївісу несподівано спало на думку, що пса приваблювала не сама стежка, а щось *на* ній.

— Кугуар? — поцікавився він уголос, підводячись. За часів його юності ці ліси кишіли кугуарами, тому він подумав, що тут і досі могло залишитися кілька особин.

Ретривер загарчав. Цього разу не на Треївіса; щось інше привернуло його увагу. Пес гарчав глухо і ледь чутно. Треївісу здалося, що пес одночасно і злиться, і боїться.

Койоти? Їх було повно на схилах. Згряя голодних койотів зможе налякати навіть таку сильну тварину, як цей золотистий ретривер.

Зненацька пес, здивовано заскавчавши, різко відскочив від темної оленячої стежки в бік Треївіса, а за мить він уже мчав повз нього до іншого краю лісу. Здавалося, що він ось-ось зникне там. Але пес зупинився біля арки із двох платанів, через яку Треївіс нещодавно пройшов, і очікувально озирнувся. За мить він одчайдушно і стривожено помчав назад, швидко оббіг Треївіса, схопив його за штанину і почав задкувати, намагаючись потягнути чоловіка за собою.

— Добре, добре, — сказав Треївіс, — заспокойся.

Ретривер відпустив Трейвіса і коротко гавкнув, хоча це його «гав» радше було схоже на важке зітхання.

Було зрозуміло, що пес навмисне перепиняє шлях уздовж похмурої оленьчої стежки, бо там ховається щось небезпечно. А зараз ретривер хотів, щоб Трейвіс утік, бо наближалася якась загроза.

Щось наближалось. Але що?

Трейвіс не боявся, йому просто було цікаво. Істота, що наближалася, могла налякати собаку, але ніхто в цих лісах ніколи б не напав на дорослого чоловіка, навіть койот чи кугуар.

Ретривер нетерпляче скавчав і знову спробував схопити Трейвіса за штанину джинсів.

Він поведився дуже дивно. Якщо ретривер був наляканий, то чому не втік, покинувши Трейвіса? Він не був хазяїном пса, і той нічого не був йому винен, тож не мав любити чи захищати Трейвіса. Безпритульні пси не мають ні почуття обов'язку до незнайомців, ні моральних зобов'язань. Невже цей ретривер уявив себе якоюсь подобою Лессі¹?

— Добре, добре, — промовив Трейвіс, відмахуючись від пса, але йдучи за ним до арки з платанів.

Пес побіг уперед по оленьчій стежці, що вела вгору до краю каньйону, де дерева росли не так густо і було більше світла.

Трейвіс зупинився біля платанів і спохмурнів. Він дивився на чорну діру серед дерев, яка виділялася на тлі сонячної галявини, дивився туди, де губилася оленьча стежка. Що там могло бути?

Раптом різке стрекотання цикад замовкло, так наче з платівки хтось прибрав голку грамофона. У лісі запанувала незвичайна тиша.

І в цю мить Трейвіс почув, як по захованій у темряві стежці щось біжить — до його вух долинали лише шурхіт камінчиків, що розліталися навсібіч, і тихе потріскування сухої хащини. Хтось продирався до них. Здавалося, що та істота ближче, ніж була насправді, бо вузький тунель із дерев підсилював звук. І все ж таки це «щось» невпинно наближалось, і наближалось аж занадто швидко.

Уперше Трейвіс відчув, що опинився у смертельній небезпеці. Він знав, що в цьому лісі немає таких великих і відважних істот,

¹ Лессі (англ. Lassie) — вигаданий собака породи коллі, персонаж багатьох фільмів, серіалів і книг.

які можуть напасти на людину, проте інстинкт виявився сильнішим за розум. Його серце трохи не вискакувало із грудей.

Зупинившись вгорі на стежці, ретривер, здавалося, відчув його вагання і збуджено загавкав.

Кілька десятиріч тому Трейвіс, напевно, подумав би, що оленячою стежкою, нетямлячись від хвороб чи болю, гасає розлючений чорний ведмідь. Але місцеві жителі й туристи, котрі з'їжджалися сюди на вихідні, — провісники цивілізації — давно вже витіснили ту жменьку вцілілих ведмедів далеко вглиб Санта-Ани.

Висновуючи зі звуків, невідома тварина ось-ось дістанеться гаявини, що ділила верхню і нижню стежку.

Трейвіс відчув, як уздовж його спини наче пробігли мурахи — так по віконній шибці стікають дощові краплі.

Трейвіс хотів побачити ту істоту, але водночас відчував пронизливий первісний жах.

Нагорі нетерпляче гавкав пес. Трейвіс обернувся й побіг.

Він був у чудовій формі: ні краплі зайвого жиру. Попереду мчав захеканий ретривер. Трейвіс притиснув руки до тулуба і погнав оленячою стежкою, пригинаючись під низькими гілками. Шиповані підшви його туристичних черевиків прийшлися дуже до речі. Трейвіс декілька разів ковзався на камінцях та злежаному настилові із хвоїнок, але жодного разу не впав. Поки він біг крізь оманливе плетиво із сонячного проміння і тіней, в його легенях почалася справжня пожежа.

Життя Трейвіса Корнелла завжди було сповнене небезпек і трагічних подій, але він жодного разу не відступав. Навіть у найгірші часи він спокійно переживав втрати, біль і страх. Проте сьогодні трапилося щось особливе. Трейвіс утратив самоконтроль і вперше у своєму житті запанікував. Цей первісний страх засів у ньому настільки глибоко, що до цього часу він про нього навіть не здогадувався, а зараз все його тіло взялося сиротами і холодним потом. Він не міг зрозуміти, чому невідоме створіння вселяло в нього такий неймовірний жах.

Трейвіс не озирався. Спочатку він не зводив очей із звивистої стежки, остерігаючись врізатися у низько навислу гілку. Але під час бігу його страх посилювався. І навіть подолавши кілька сотень метрів, він не озирався, щоби, бува, не побачити те, що могло бути позаду.

Треївіс усвідомлював, що це нелогічно. Мурахи по спині та холод у шлунку свідчили про дикий забобонний страх. Але цивілізований та освічений Треївіс Корнелл сліпо слухався наляканого дикого пущівірінка, який живе в кожному з нас (наш примарний генетичний предок). Він не міг так просто відновити контроль над собою, хоч і усвідомлював абсурдність своєї поведінки. Ним рухав лише інстинкт, який наказував лише бігти, а не думати.

Біля верхівки каньйону стежка повертала вліво і вилася вгору крутим північним схилом у бік хребта. Треївіс вибіг з-за скелі і, побачивши колоду впоперек стежки, спробував її перестрибнути, проте зачепився ногою за гнилу деревину й гепнувся долілиць. Від удару він довший час не міг ні відсапнути, ні поворухнутися.

Треївіс лежав і все чекав, що істота ось-ось накинеться на нього й роздере йому горлянку.

Ретривер побіг стежкою назад і, перестрибнувши через Треївіса та впевнено приземлившись позаду нього, почав несамовито гавкати на переслідувача — ще з більшою люттю, ніж коли тягнув Треївіса з галявини.

Треївіс перекотився і, важко сапаючи, поволі сів. Внизу не було нічого. Потім він усвідомив, що ретривера не цікавило нічого в тому напрямку; він стояв збоку від стежки і дивився на молоду поросль на сході. Бризкаючи слиною, впертий пес гавкав так різко і голосно, аж Треївісу здавалося, що в нього зараз луснуть барабанні перетинки. Ця несамовита й люта гавкотня діяла на нього гнітюче. Пес наче попереджував невидимого ворога, щоб він тримався від них подалі.

— Спокійно, хлопче, — м'яко сказав Треївіс. — Спокійно.

Ретривер припинив гавкати, навіть не глянувши на Треївіса. Він втупився у поросль, ошкіривши зуби, що ховалися за чорними товстими губами, і глухо гарчав нутряним голосом.

Досі важко хекаючи, Треївіс нарешті звівся на ноги і глянув на схід, у бік лісу. Там не було нічого, крім вічнозелених платанів і кількох модрин. Тіняві ділянки то там, то сям нагадували клапті чорної тканини, попротинані золотистими голками сонця. Треївіс продовжував вдивлятися, але не побачив нічого незвичного: поросль, шипшина, плющ, кілька вивітрених го-стрих скель, схожих на ікла.

Коли він опустив руку, щоби погладити пса, той припинив гарчати, наче зрозумівши його намір. Трейвіс затамував подих і вслухався, намагаючись почути якісь звуки в порослі.

Цикади затихли, птахи на деревах анічичирк. Ліс завмер, наче весь безмежний годинниковий механізм природи зупинився.

Трейвіс був упевнений, що це не він є призвідцею такої несподіваної тиші, тому що його поява у каньйоні не потурбувала ні птахів, ні цикад.

Там щось *було* — чужинець, який не подобався звичайним жителям лісу.

Трейвіс глибоко вдихнув і знову затамував подих, напружившись, щоб не прогавити найменшого поруху з лісу. Цього разу він почув хрускіт порослі та сухих гілок, м'яке потріскування сухого листа і зловісне, уривчасте важке дихання якогось величезного створіння. Складалося таке враження, що це створіння ховається метрів за дванадцять звідси, але Трейвіс не міг визначити його точного місцезнаходження.

Ретривер, що стояв збоку, напружився. Його пелехаті вуха нашорошилися.

Скрипуче дихання невідомого супротивника звучало так зловісно — можливо, його підсилювала луна поміж лісом і каньйоном, а може, воно було страшним саме собою, — що Трейвіс швидко скинув рюкзак, розкрив його і дістав заряджений «сміт-вессон».

Пес глянув на револьвер. У Трейвіса виникло дивне відчуття, наче тварина знала призначення зброї і схвалювала його дії.

Припускаючи, що там може бути людина, Трейвіс вигукнув: — Хто там? Вийдіть, щоб я вас побачив.

Хрипіння в порослі тепер супроводжувалося грубим погрозовим гарчанням. У Трейвіса душа сховалась у п'яти, а серце закалатало, наче скажене. Він напружився, як і ретривер обабіч. Кілька секунд, які здалися йому вічністю, Трейвіс не міг зрозуміти, чому цей звук настільки перелякав його, але потім усвідомив, що це через неоднозначний характер того гарчання: воно, без сумніву, належало тварині, хоча й з очевидними нотками свідомості: тон і тембр нагадували ревіння розлюченого *чоловіка*. Чим більше Трейвіс вслухався, тим більше він був упевнений, що то не людина і не тварина. Але... що то, в біса, таке?

Попереду захиталася висока поросль. Щось рухалося в його бік.

— Стий! — суворо сказав він. — Не підходь.

Але істота наближалася.

Ось вона вже в десяти метрах.

Істота сповільнила кроки, напевне, трохи злякавшись, але все ж наближалася.

Золотистий ретривер почав загрозово гарчати, знову відганяючи противника. Та все ж Трейвіс бачив, як тремтять його боки та голова. Хоч пес і намагався боротися з істотою з порослі, він боявся відкритого протистояння.

Страх собаки бентежив Трейвіса. Ретривери славляться своєю відвагою та завзятістю; це мисливська порода, відтак їх часто використовують у небезпечних рятувальних операціях. Яка небезпека чи супротивник могли так налякати сильного і гордого пса?

Істота у порослі рухалася в їхній бік. Тепер їх із Трейвісом розділяло менше шести метрів.

Хоча досі Трейвіс не бачив нічого незвичайного, його переповнював забобонний страх присутності якогось незнаного, але зловісного створіння. Він продовжував повторювати собі, що то просто кугуар, який, напевне, злякався ще більше. Але мурашки по спині Трейвіса забігали швидше, а волосся стало дибки. Його долоня настільки спітніла, що він побоювався, аби з неї не слизнув револьвер.

Чотири метри.

Трейвіс підняв «сміт-вессон» і вистрелив у повітря. Постріл луною рознісся лісом і каньйоном.

Ретривер навіть не поворухнувся, але істота у порослі одразу ж розвернулася й побігла на північ вгору, до краю каньйону. Трейвіс не бачив її, але виразно помічав її швидкий біг за хитанням трави та кущів, що виростили по пояс.

Упродовж кількох секунд Трейвіс відчув полегшення, оскільки подумав, що налякав її. Проте згодом він побачив, що насправді істота не втікала. Вона бігла на північно-північний захід, щоб обійти їх згори. Трейвіс зрозумів, що таким побитом істота хоче відрізати їм шлях і змусити вийти з каньйону нижнім маршрутом, де було би простіше напасти. Трейвіс не знав, чому він про це подумав, — просто *спало* на гадку.

Його первісний інстинкт самозбереження змусив його діяти, не *обмірковуючи* кожен свій крок; Трейвіс робив усе автоматично.

Він не відчував такої інстинктивної впевненості з тих пір, як десять років тому повернувся з війни.

Трейвіс побіг вгору крутою стежкою, намагаючись слідкувати за помітним тремтінням порослі справа. Він залишив рюкзак і прихопив із собою лише револьвер. Ретривер біг за ним. Хоча Трейвіс мчав доволі швидко, він не міг обігнати невидимого ворога. Коли він усвідомив, що переслідувач добіжить до стежки раніше за нього, то знову зробив попереджувальний постріл. Але цього разу супротивник не злякався і не сахнувся в інший бік. Трейвіс двічі вистрелив просто в хащі, туди, де рухалася ця істота. Йому вже було байдуже, *хто* там. Цього разу спрацювало. Трейвіс сумнівався, що поцілив у переслідувача, але нарешті вдалося налякати й відігнати його.

Трейвіс продовжив бігти. Він дуже хотів досягти краю каньйону, де росло лише кілька дерев, а хащі були не такими густими, тим паче, що яскраве сонячне світло не залишало там місця для зрадливих тіней.

Коли через кілька хвилин Трейвіс піднявся на вершину, то почувався страшенно втомленим. М'язи ніг наче вогнем пекло, а серце так калатало, що Трейвісу здавалося, наче луна ось-ось відіб'ється від протилежного хребта і повернеться до нього через весь каньйон.

Ось місце, де він зупинявся, щоб перекусити печивом. Змії-гримучки, яка раніше вигрівалася, лежачи на величенькій камениці, вже не було.

Золотистий ретривер прийшов сюди вслід за Трейвісом. Він стояв біля нього, відхекуючись, і дивився вниз зі схилу, яким вони щойно піднялися.

У Трейвіса трохи паморочилося в голові. Йому здалось би трохи посидіти і відпочити, але він розумів, що досі в небезпеці невідомого характеру. Трейвіс услід за ретривером глянув униз на оленячу стежку, намагаючись осмислити, що могло ховатися в хащах. Якщо істота досі гналася за ним, то тепер вона стала обережнішою і дерлася схилом, не зачіпаючи траву та куші.

Ретривер заскавчав і потягнув Трейвіса за джинси. Відтак він швидко побіг на вершину вузького хребта, звідки вони могли спуститися в наступний каньйон. Вочевидь, пес вважав, що небезпека ще не минула, і підганяв Трейвіса.

Треївіс теж був такої думки. Його ірраціональний страх та надія на інстинкт, що прокинувся в ньому, гнали його вслід за ретривером через гребінь униз, у сусідній лісистий каньйон.

2

Вінсент Наско вже декілька годин вичікував, сидячи у темному гаражі, хоча і не справляв враження терплячої людини. Це був м'язистий здоровань вагою за сто кілограмів. Йому було шістьдесят три роки, але його завжди переповнювала така енергія, від якої він, здавалося, от-от лусне.

Його широке обличчя завжди було спокійним, як у корови, але в зелених очах світилася життєва сила та якась невірноваженість і дивний голод, як у дикої тварини на кшталт очертяного kota. Люди з таким поглядом трапляються рідко. Незважаючи на свою колосальну енергію, він видавався доволі спокійним. Вінсент міг годинами чекати на здобич, скоцюбившись і не розмовляючи.

У вівторок о 9:40 ранку Наско почув, як засув між гаражем та будинком голосно клацнув, хоча це й трапилося набагато пізніше, ніж він очікував. Двері прочинилися, голосно дзвякнувши, і доктор Дейвіс Везербі, ввімкнувши світло в гаражі, потягнувся до кнопки, щоб підняти великі секційні двері.

— Стій! — піднімаючись, промовив Наско, вигулькнувши побіля блакитно-сірого «кадилака», що належав доктору.

Везербі здивовано закліпав.

— Хто, в біса...

Наско підняв «Вальтер Р-38» із глушником і зробив один постріл доктору в обличчя.

Клац!

Не договоривши, Везербі впав на спину просто у пральню, розфарбовану в яскраві жовті та білі тони. Падаючи, він головою зачепив сушилку і металевий возик для речей, який покотився до стіни.

Вінс Наско не турбувався через шум, оскільки Везербі був нежонатий і жив самотою. Він схилився над трупом, який під час падіння відкрив двері, й обережно поклав руку доктору на обличчя.

Куля втрапила Везербі точнісінько в лоба, на кілька сантиметрів вище носа. Крові натекло мало, позаяк смерть настала миттєво, а вистріл був не таким потужним, щоби пробити череп наскрізь. Карі очі Везербі були широко розкриті. Він виглядав здивованим.

Вінс провів пальцями по теплій щоці Везербі, а потім по шиї. Закривши незряче ліве око, а потім — праве, хоч і знав, що завдяки посмертним м'язовим реакціям вони відкриються через кілька хвилин, він промовив з глибокою вдячністю, яка добре відчувалася у його тремтячому голосі:

— Дякую. Дякую, докторе. — Відтак Вінс поцілував заплющені очі мерця. — Дякую.

Відчуваючи приємне тремтіння, він підняв з підлоги ключі від машини, пішов у гараж і відчинив багажник «кадилака», намагаючись нічого не торкатися, щоб не залишати відбитків. Багажник був порожній. Чудово. Вінс виніс труп Везербі з кімнати для прання, поклав його в багажник і зачинив.

Вінсу наказали, щоб тіло доктора ніхто не знайшов до завтрашнього дня. Він не знав, чому цей час відігравав таку важливу роль, але пишався своєю бездоганною роботою. З цієї причини Вінс повернувся у пральню, поставив металевого возика на місце і перевірів, чи у приміщенні все лишилося на своїх місцях. Задоволений оглядом, він замкнув двері у жовто-білу кімнату ключами, що їх забрав у Везербі.

Відтак вимкнув світло у гаражі, пройшов крізь напівтемне приміщення і зупинився перед бічними дверима — тими самими, через які зайшов уночі, зламавши миршавий замок за допомогою кредитки. Ключем доктора він відкрив двері й вийшов з будинку.

Дейвіс Везербі мешкав у Корона-дель-Мар, звідки рукою було подати до Тихого океану. Вінс припаркував свій мікроавтобус «форд», випущений два роки тому, за три квартали від будинку доктора. Він із задоволенням пройшовся назад до машини; прогулянка збадьорила його. Шлях пролягав повз чудові садиби. Тут можна було помилуватися різноманітними архітектурними стилями: дорогі іспанські *casas*¹ чудово гармоніювали з охайними будиночками, яких було чимало на Кейп-Коді. Всі садиби вирізнялися пишністю і доглянутістю. Завдяки пальмам, смоквам

¹ Помешкання (ісп.).

та оливковим деревам на тротуарах завжди панував затінок. Бугенвіллі вигравали міриадами червоних, коралових, жовтих та помаранчевих квітів, втім, як і хвощі. Гілки палісандрів теж були заквітчані пурпуровим круглястим цвітом. У повітрі відчувався аромат трахелоспермуму¹.

Вінсент Наско був у чудовому настрої: він почувався сильним і могутнім, а головне — *живим*.

3

Трейвіс і пес по черзі виривалися вперед. Вони довго йшли, аж поки Трейвіс не згадав, що зовсім забув про той відчай та цілковиту самотність, які й привели його до підніжжя Санта-Ани.

Великий замізканий пес супроводжував його аж до пікапа, що стояв на узбіччі сільської дороги під розлогим гіллям величезної канадської сосни. Зупинившись біля машини, ретривер озирнувся, наче щоб подивитися, який шлях вони подолали.

У безхмарному небі кружляло гайвороння. Здавалося, що його відправив на вивідки якийсь гірський чарівник. Темні дерева, що юрмилися довкола, нагадували bastiони казкового зловісного замку.

Хоча ліс виглядав досить похмуро, сільський путівець, на який вийшов Трейвіс, заливало сонце. Земля була запечена до блідо-брунатного кольору і вкрита дрібною м'якою пилюкою, яка здіймалася при кожному кроці Трейвіса. Він не міг збагнути, як непоборний і майже відчутний страх міг так несподівано перекреслити цей погожий день.

Уважно дивлячись на ліс, з якого вони шойно втекли, пес уперше гавкнув за останні півгодини.

— Досі женеться за нами? — запитав Трейвіс

Пес глянув на нього і сумно заскавчав.

— Так, — відповів Трейвіс. — Я теж його відчуваю, хоч це й безглуздя... Але що воно, в біса, таке, малюче? Га? Що то за чортівня?

Пес різко здригнувся. Він був нажаханий, і Трейвісу від цього стало ще страшніше.

Він опустил задній борт машини і промовив:

¹ Покритонасінна дводольна рослина.

— Залазь. Я вивезу тебе звідси.

Пес стрибнув у багажник.

Трейвіс підняв борт і обійшов машину. Коли він відкривав дверцята водія, йому здалося, що у найближчих кущах був якийсь порух: не з боку лісу, а в дальньому кінці дороги. Там було вузьке поле, вкрите коричневою травою по пояс, хрумкою, як сіно, а також кілька колючих мескитових дерев та розлогих кущів олеандра. Їхнє коріння, мабуть, проросло досить глибоко — і завдяки цьому листя ще зеленіло. Коли Трейвіс знову глянув у поле, то вже не запримітив жодного руху. Але він був майже впевнений, що йому не здалося.

Трейвіс знову відчув тривогу, тому заліз у машину й поклав револьвер на сусіднє сидіння. Він їхав так швидко, наскільки дозволяв путівець, і, крім того, слід було ще й зважати на чотирилапого пасажера в багажнику.

Через двадцять хвилин, коли Трейвіс вибрався на шосе поряд із каньйоном Сантьяго і зупинився, знову опинившись у світі асфальту та цивілізації, він досі тремтів і відчував слабкість. Але цей страх був не такий, як у лісі. Його серце вже не калатало, а долоні та чоло не вкривались холодним потом. Дивне поколювання в потилиці та чолі зникло; Трейвіс навіть не вірив, що це відбувалося з ним. Тепер він радше боявся своєї дивної поведінки, аніж невідомої істоти. Опинившись у безпеці, далеко від лісу, він уже не міг пригадати міру свого переляку; ба й більш од того — його дії здавалися йому геть нелогічними.

Він потягнув за ручне гальмо і заглушив мотор. Була одинадцята, і ранковий потік автомобілів уже порідів; сільською дворядною асфальтівкою тепер проїжджали лише поодинокі машини. Трейвіс посидів хвилинку, намагаючись запевнити себе, що діяв суто під впливом інстинктів і що це було добре, правильно та надійно.

Він завжди пишався своєю незворушністю та тверезим поглядом на життя і цінував ці риси найбільше. Трейвіс міг спокійно перебувати в епіцентрі пожежі, вирішувати, навіть коли на нього тиснули, і завжди відповідав за наслідки.

Але зараз Трейвіс заледве вже вірив, що за ним справді гналася якась дивна істота. Можливо, він просто неправильно зрозумів поведінку собаки, а все те ворухіння в кущах були лише витвором його уяви, способом відволіктися від жалощів до самого себе.

Трейвіс вийшов з машини і зупинився поряд із багажником, звідки на нього глянула морда ретривера. Пес почухався об нього своєю кудлатою головою й облизав його шию та підборіддя. Хоча він до цього гавкав на Трейвіса, все ж це був дружелюбний пес — і вперше його замурзаний вигляд здався чоловікові кумедним. Він спробував відштовхнути пса, але той рвався до нього, заледве не падаючи через борт, намагаючись лизнути обличчя. Трейвіс засміявся і почухав його закошлану шерсть.

Грайливість ретривера, який щосили метляв хвостом, несподіваним чином вплинула на Трейвіса. Тривалий час його розум був темним місцем, наповненим думками про смерть. Сьогоднішня поїздка стала кульмінацією, коли ці роздуми сягнули свого найвищого піку. Але щеняча радість ретривера була тим маяком, що розвіяв внутрішній морок у душі Трейвіса й нагадав йому, що в житті є і світла сторона, про що він давно забув.

— Що то *було*? — запитав він у голос.

Пес припинив облизувати його, як і водночас метляти закустарним хвостом. Тепер ретривер дивився на нього своїми серйозними карими очима, і Трейвіса раптом заворожив цей добрий і м'який погляд. Щось у цьому погляді було незвичайне і привабливе. Він майже загіпнотизував Трейвіса, та й сам пес виглядав наче зачарований. З півдня подув легкий весняний вітерець, а Трейвіс з усіх сил намагався відшукати в очах пса розгадку його особливої сили та привабливості, проте так нічого й не віднайшов. Ну хіба що ті очі були виразніші, розумніші, ніж в інших собак, і в них було більше розуміння. Враховуючи, що більшість собак не можуть на чомусь одному зосередитись, непорушний погляд цього ретривера справді *вражав*, чорт забирай. Минали секунди, але Трейвіс і ретривер не відводили поглядів одне від одного. Цікавість Трейвіса зростала. Він відчув щось схоже на тремтіння. І це був не страх, а якесь надприродне передчуття, що він стоїть на порозі якогось дивовижного відкриття.

Пес труснув головою і лизнув руку Трейвіса. Це вивело його із заціпеніння.

— Звідки ти, хлопче?

Пес нахилив голову вліво.

— Хто твій хазяїн?

Пес нахилив голову вправо.

— Що мені з тобою робити?

Наче у відповідь, пес перестрибнув через задній борт, оминув Трейвіса і помчав до водійських дверцят, щоб за мить заскочити в кабіну.

Коли Трейвіс зазирнув усередину, то ретривер уже сидів на пасажирському сидінні й дивився у лобове скло. Побачивши Трейвіса, пес повернувся до нього і тихо гавкнув, наче сердячись через його вагання.

Трейвіс сів за кермо, засунувши револьвер під сидіння.

— Не думай, що я зможу за тобою доглядати, — надто багато відповідальності, хлопче. Та й не входить це у мої плани. Вибачай.

Пес запитально подивився на нього.

— Ти виглядаєш голодним, хлопче.

Пес гавкнув один раз.

— Ну, тут я тебе зможу виручити. Гадаю, у бардачку знайдеться грильяз «Плантерз»... а зовсім поряд «Макдональдс», де, як я собі гадаю, для тебе знайдеться кілька гамбургерів. Проте після цього... тебе доведеться або знову відпустити, або відвезти у притулок.

Поки Трейвіс говорив, пес підняв передню лапу й натиснув кнопку бардачка. Бардачок відкрився.

— Що, до дідька...

Пес нахилився вперед, устромив носа у відкритий відділ і зубами витягнув батончик, але так обережно, що навіть не подряпав обгортку.

Трейвіс здивовано закліпав.

Ретривер простягнув батончик Трейвісу, наче прохаючи зняти з нього обгортку.

Збентежений Трейвіс так і вчинив. Ретривер спостерігав за ним, облизуючись.

Розламавши батончик на шматочки, Трейвіс годував пса невеличкими порціями, а той з радістю приймав пригощення і їв майже вишукано.

Трейвіс спантеличено спостерігав за твариною. Він не міг зрозуміти — вбачати в такій поведінці пса щось незвичайне чи цьому є розумне пояснення. Невже пес зрозумів його слова про те, що у бардачку є шоколадка? Можливо, він почув запах арахісу? Певно, останнє.

Трейвіс промовив до пса:

— Але як ти дізнався, що для того, аби бардачок відкрився, треба натиснути кнопку?

Пес подивився на Трейвіса, облизався і попросив ще шматочок.

Трейвіс промовив:

— Добре, добре, тебе, напевне, цьому навчили. Хоча зазвичай таким фокусам псів не вчать, еге ж? Зазвичай їх учать качатися, вдавати мертвого, подавати голос на їжу чи навіть ходити на задніх лапах... але їх не вчать відкривати замки та засувати.

Ретривер сумно дивився на останній шматочок шоколаду, але Трейвіс, замислившись, забрав долоню.

Він був готовий заприсягнути, що пес досить дивно вичікував: через дві секунди після того, як чоловік згадав про батончик, пес потягнувся за ним.

— Ти зрозумів, що я сказав? — запитав Трейвіс. Він почувався дурнем, оскільки запідозрив, що пес розуміє людську мову, і попри те повторив питання: — Ти зрозумів, що я сказав?

Ретривер неохоче відвів погляд від останнього шматочка шоколадки, і їхні погляди вкотре зустрілися. Трейвіс усвідомив, що відбувається якась чудасія, і його знову кинуло у дрож. Але тепер це було приємне відчуття.

Трейвіс завагався і прокашлявся.

— Емм... ти не проти, якщо я візьму останній шматочок?

Собака подивився на останні два квадратики «Плантерза», що досі лежали в долоні Трейвіса, відтак чмихнув, наче шкодуючи, і став дивитися у лобове скло.

— Чорти б мене вхопили! — вигукнув Трейвіс.

Ретривер позіхнув.

Трейвіс знову звернувся до пса, намагаючись не поворухнути рукою, не показувати йому батончик і жодним чином не привертати уваги до шоколаду, крім як на словах.

— Ну, можливо, хлопче, тобі шоколад потрібний більше, ніж мені. Якщо хочеш, то останній шматок твій.

Ретривер подивився на чоловіка.

Досі не рухаючи рукою, лише тримаючи її біля себе, щоб не показати шоколад, Трейвіс промовив:

— Якщо хочеш, бери, бо інакше я викину її.

Ретривер посовався, а тоді нахилився до нього й обережно взяв шоколад із долоні.

— Щоб я сказався! — вигукнув Трейвіс.

Ретривер встав на чотири лапи, випроставшись на сидінні. Тепер він діставав майже до стелі. За мить він глянув крізь заднє скло кабіни й тихо загарчав.

Трейвіс подивився у дзеркало заднього огляду, але не помітив нічого дивного. Лише асфальтована дворядна дорога, вузьке узбіччя і трав'янистий схил справа.

— Гадаєш, слід їхати далі? Ти це хотів сказати?

Пес подивився на Трейвіса, знову визирнув у заднє скло, відтак усівся, підігнувши задні лапи під один бік, і знову почав дивитися вперед.

Трейвіс завів двигун, натиснув муфту зчеплення, виїхав на шосе і взяв курс на північ. Глянувши на свого супутника, він промовив:

— Ти справді є чимось більшим, аніж звичайний пес... чи це я просто з'їхав з глузду? Якщо так... то хто, до дідькової матері, ти такий?

У східній, передміській, частині Чепмен-авеню Трейвіс повернув на захід — у напрямку згаданого ним раніше «Макдональдса».

— Тепер я вже не можу тебе відпустити чи віддати у притулок, — промовив Трейвіс, а за хвилину додав: — Інакше я помру від цікавості.

Вони проїхали ще кілька кілометрів, аж поки не припаркувалися біля «Макдональдса».

— Гадаю, ти тепер мій пес, — промовив Трейвіс.

Ретривер не відреагував жодним чином.

РОЗДІЛ 2

1

Нору Дейвон налякав телемайстер. Хоча йому було вже близько тридцяти (її одноліток), він повадився як нахабний підліток-вихватко. Коли вона відчинила йому двері, він зухвало подивився на неї і назвався: «Арт Стрек, “Водлоуз ТiVi”», а коли вона знову зустрілася із ним поглядом, то він підморгнув їй. Це був високий, худорлявий і доглянутий чоловік, одягнутий в уніформу.

Гладенько виголених, русяве волосся акуратно підстрижене та зачесане. Він справляв враження мазунчика, але не гвалтівника чи психопата. Втім, Стрек одразу ж злякав Нору, можливо, через свою зухвалість і самовпевненість, яка контрастувала з його зовнішнім виглядом.

— Я до ваших послуг! — промовив Стрек, коли побачив завмерлу у дверях Нору.

Хоча ця фраза була досить невинною, проте через наголос на слові «послуги» його репліка видалася Норі страхітливо непристойною. Нора була впевнена, що зрозуміла його правильно. Але вона викликала майстра з «Водлоуз ТiVi» й не могла прогнати його просто так. Якби вона почала йому щось пояснювати, розпочалася би пересварка, а Нора не була скандальною особою. Тому вона впустила його.

Поки Нора вела його широким прохолодним коридором до арки, через яку вони потрапили до вітальні, в неї з'явилося три-можне відчуття, що привабливий вигляд і широка посмішка цього майстра — це частина ретельного гриму. Він справляв враження звіра, який уважно за чимось спостерігає, і поводитья так, наче всередині нього була стиснута пружина. Що більше вони віддалялися від парадного входу, тим більше Нора починала хвилюватися.

Арт Стрек йшов позаду занадто близько і майже нависав над нею.

— У вас дуже гарний будинок, місіс Дейвон. Дуже гарний. Мені подобається, — сказав він.

— Дякую, — сухо промовила вона, навіть не виправивши його помилки щодо її сімейного стану.

— Будь-який чоловік вважав би за щастя жити тут, чесно.

Осело було побудовано у стилі, який іноді називали «старовинною іспанською Санта-Барбарою»: два поверхи, кремований тиньк, дах із червоної черепиці, веранди, балкони, і повсюди натомість кутів — округлі лінії. На північній стіні вилися пишні червоні бугенвілії, з яких нападало яскравих пелюсток. Це був прекрасний дім.

Нора ненавиділа його.

Вона жила тут із дворічного віку (отже, всього двадцять вісім років), і весь час тітка Вайолет тримала свою залізну руку на її

пульсі. В неї було нещасливе дитинство, а тепер і життя. Вайолет Дейвон померла рік тому. Але насправді Нора й досі перебувала під диктатом своєї тітки, оскільки пам'ять про стару каргу все ще жила в ній і душила її.

У вітальні Стрек поставив свою валізу з інструментами біля телевізора марки «Magnavox» і роззирнувся. Його здивував інтер'єр цієї кімнати.

Квітчасті шпалери в темних, похмурих тонах. Перський килим просто відразливий: завдяки блідо-жовтим вкрапленням його кольорова гама — сірий, темно-бордовий, волошковий — видавалася ще похмурішою. Масивні англійські меблі середини ХІХ ст., обрамлені химерною різьбою, стояли на ніжках у формі лап: важкі крісла, підставки для ніг, шафи в дузі доктора Калігарі¹, комоди виглядали так, наче кожен із них важив півтонни. Столики обтягнуті важкою парчею. Частина ламп із блідо-сірими абажурами була виготовлена з п'ютера², а частина — із темно-бордової кераміки, і ті, і другі давали обмаль світла. Штори здавалися виготовленими зі свинцю; між боковими панелями висіли пожовтілі фіранки, впускаючи в кімнату лише тоненьку смужку світла гірчичного кольору. Це зовсім не поєднувалося з іспанською архітектурою; Вайолет навмисне переробила інтер'єр цього шляхетного дому відповідно до свого несмаку.

— Це ви працювали над інтер'єром? — запитав Стрек.

— Ні, тітка, — промовила Нора. Вона стояла біля мармурового каміна, намагаючись триматися від майстра якнайдалі, але не залишаючи кімнату. — Це був її дім. Я... успадкувала його.

— На вашому місці я б усе це викинув, — промовив Стрек. — Перетворив би це місце на яскраву і веселу кімнату. Перепрошую за свої слова, але це на вас не схоже. Можливо, це й нормально для якоїсь старої діви... Вона ж була *старою* дівою, еге ж? Я так і думав. Це нормально для старої баби, але не для такої гарненької жіночки, як ви.

Нора хотіла насварити його за зухвалість, закрити йому рота і попросити полагодити телевізор, але в неї не було сил постояти за себе: тітка Вайолет привчила її до покірності.

¹ Персонаж класичного німецького фільму жаків.

² Сплав олова зі свинцем.

Стрек посміхався, при цьому правий куточок його рота кривився найнеприємнішим чином, так наче він шкірився.

Нора змусила себе сказати:

— Мені подобається.

— Та невже?

— Так.

Стрек знизав плечима.

— Що з телевізором?

— Зображення постійно бігає і сніжить.

Стрек відсунув телевізор від стіни, увімкнув його і почав спостерігати за зображенням. За якийсь час він увімкнув невелику переносну лампу в розетку, щоб освітити задню стінку телевізора.

Старовинний годинник у коридорі вибив чверть години одним ударом, який рознісся по всьому будинку.

— Ви часто дивитесь телевізор? — запитав він, відкручуючи протипиловий щиток.

— Ні, — відповіла Нора.

— Мені подобаються мильні серіали, що крутять уночі: «Даллас», «Династія» і таке інше.

— Я не дивлюся їх.

— Невже? Та не може такого бути. — Стрек хитро засміявся. — Всі дивляться їх, хоч і не зізнаються. Немає нічого цікавішого за сюжети, де постійно когось підставляють, дурять, крадуть, брешуть... і зраджують. Розумієте, про що я? Люди сидять, дивляться і цмокають язиками, говорячи: «Гидота», але все ж прикипають до телевізора. Така вже людська натура...

— Мені... мені треба на кухню, — нервово сказала Нора. — Покличте мене, коли полагодите телевізор.

Нора залишила кімнату і коридором пішла в бік стулкових кухонних дверей.

Вона тремтіла і зневажала себе за слабкість, через яку так легко піддалася страху, але не могла змінити свою натуру.

Вона була сірою мишею.

Тітка Вайолет часто казала:

— Дівчинко, у світі є два людські типажі: коти і миші. Коти йдуть, куди хочуть, роблять, що їм заманеться, і беруть усе, що захочуть. Вони агресивні та самодостатні. У мишей, навпаки,

Літературно-художнє видання

КУНЦ Дін
Хранителі
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *О. В. Приходченко*
Редактор *Б. Б. Щавурський*
Художній редактор *А. О. Попова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *М. М. Куценко*

Підписано до друку 09.01.2019. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 24,36.
Наклад 4000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Кунц Д.

К91 Хранителі : роман / Дін Кунц ; пер. з англ. Ю. Єфремова. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2019. — 464 с.

ISBN 978-617-12-4969-1

ISBN 978-0-425-22180-8 (англ.)

Із надтаємної лабораторії, в якій проводилися генетичні експерименти, під час пожежі втікають два створіння, наділені майже людським розумом: пес породи ретривер і Аутсайдер — жива машина для вбивства. Перший із них стане найкращим другом Трейвіса Корнелла і Нори Дейвон, а другий — заклятим ворогом. Ситуацію ускладнює той факт, що втікачів наполегливо розшукують спецслужби і божевільний найманий убивця.

УДК 821.111(73)